

ת"פ 23949/11/12 - מדינת ישראל נגד רועי אקו, תומר בלומשטיין

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 23949-11-12 מדינת ישראל נ' אקו ואח'

בפני בעניין: כב' הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. רועי אקו
2. תומר בלומשטיין

הנאשמים

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד נדב רייכמן

ב"כ הנאשמים עו"ד ירון פורר

הנאשמים בעצמם

גזר דין

על פי הודאותיהם בכתב אישום מתוקן הורשעו הנאשמים כל אחד על פי חלקו באירוע שיפורט להלן.

נאשם 1 הורשע בעבירות של איומים וניסיון תקיפה על ידי שניים או יותר ונאשם 2 הורשע בעבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר.

בתאריך 18/12/11 הבחין המתלונן כי בסמוך לביתו בגבעת ברנר, נוהג הנאשם 2 ברכב בניגוד לתמרור המורה "אין כניסה" ועל כן העיר לו על כך. בתגובה לכך השיב לו הנאשם 2: "כוס אמא שלך יא בן זונה".

הנאשם 2 יצא מרכבו וכעבור זמן קצר שב בלווית הנאשם 1 וקטין.

נתגלע דין ודברים בין המתלונן והנאשמים ואזי הנאשם 2 יחד עם אחרים, ששהו במקום וזהותם איננה ידועה, תקפו את המתלונן, בכך שהנאשם 2 והאחרים בעטו בו והיכו במכות אגרוף בראשו, בפניו ובגופו.

כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות של ממש: המטומה מעל הגבה השמאלית, נפיחות ודימום באף, שפשופים בפנים, המטומות רבות בחזה, בבטן ובמותניים ובשל כל אלה הופנה לטיפול רפואי בבית חולים.

למקום הגיע אחיו של המתלונן בעקבות הצעקות ששמע וניסה למנוע מהנאשם 1 ומהקטין שישבו ברכב לעזוב ואזי יצא נאשם 1 מן הרכב, נטל לידיו מקל שבור, אחז בחולצת אחיו של המתלונן וניסה להכותו באמצעות

עמוד 1

המקל השבור. אביהם של השניים ושכן מנעו זאת ממנו.

לאחר שהאח חזר אל חצר הבית, איים עליו הנאשם 1 באומרו: "אני אהרוג אותך, ארצח אותך ואשבור לך את העצמות".

הקטין שהיה במקום איים על שני האחים בכך שצעק לעברם מספר פעמים: "אני בן זונה אם אני לא הולך ומביא אקדח ויורה לכם בראש".

התביעה הדגישה את הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים במעשיהם והם הגנה על שלמות גופו של אדם והגנה על אוטונומיית הפרט שלו כך שלא יופנה נגדו מלל מאיים.

לטעמה של התביעה מידת הפגיעה של נאשם 1 בערכים אלה היא משמעותית, שכן הנאשם ביקש להכות את אחיו של המתלונן באמצעות נשק קר ומזימתו כשלה אך בשל החלצותם של אחרים לטובת האח. אף לענין האיזמים הרי שמדובר בפגיעה משמעותית שכן מדובר באיום ברצח, המושמע בסמוך למעשים המתוארים.

אף בעניינו של נאשם 2 סבורה התביעה כי פגיעתו בערכים המוגנים הינה משמעותית, שכן מדובר בתקיפה אלימה וברוטלית, לה חברו מספר תוקפים, כאשר למתלונן נגרמו חבלות של ממש.

התביעה הדגישה כי למרבה הצער, הפכה תופעה זו של אלימות לתופעה אשר פשתה בחברה וכי יש למגר אותה ולעקרה משורש. היא הפנתה אל פסיקה אל בית המשפט העליון ואל הלכות לפיהן יש להחמיר בענישתם של אלה המעורבים בעבירות מעין אלה על מנת לסייע במיגורה של התופעה.

בהציגה אסופת פסיקה לבית המשפט טענה התביעה לרמת הענישה הנוהגת וציינה כי לפיכך ולאור נסיבות המעשים, הרי שמתחם הענישה הראוי באשר לנאשם 1 הוא 7-16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בצד מאסר מותנה, קנס משמעותי ופיצוי ובאשר לנאשם 2 מתחם הענישה הראוי הוא 10-20 חודשי מאסר בפועל, בצד מאסר מותנה, קנס משמעותי ופיצוי.

בעניינו של הנאשם 1 והוסיפה התביעה את האמור לגביו בתסקיר שירות המבחן לפיו הוא מצמצם את חומרת המעשים ואינו מגלה אמפתיה לקורבן העבירה וכן אינו רואה כל צורך לנקוט בפעולות לשינוי התנהגותו. כן הפנתה התביעה לכך ששירות המבחן סבור כי קיימת רמת סיכון צפויה מהנאשם גם בעתיד וכי סנקציות עונשיות קודמות שננקטו נגדו לא היו גורם מרתיע עבורו.

עוד ביקשה התביעה להביא במנין השיקולים באשר לנאשם 1 את עברו הפלילי ובכלל זה כי בעבר הוטלו עליו בשתי הזדמנויות עונשי מאסר לריצוי בפועל אותם ביצע בדרך של עבודות שירות.

באשר לנאשם 2 ערה התביעה להמלצות שירות המבחן שניתנו לגביו ובאשר לסיכויי השיקום שרואה שירות המבחן באשר אליו ואולם לטענתה אין בכך חזות הכל ושיקול זה אינו שיקול בודד ויש לאזנו במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול.

לאחר ששקלה התביעה את מכלול השיקולים ובכלל זה את גילו הצעיר של הנאשם 2, הודאתו באשמה והעדר

עבר פלילי סברה כי בעניינו שלו , להבדיל מעניינו של נאשם 1, ניתן לחרוג ממידת העונש ההולם,

ברם לטעמה יש לעשות כן באשר לתקופת העונש שיהיה על הנאשם לרצות ולא באשר לסוג העונש.

סוף דבר עתרה התביעה להטיל על הנאשם 1 עשרה חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד מאסר מותנה קנס ופיצוי ועל הנאשם 2 להטיל שישה חודשי מאסר בפועל בכליאה מממשית לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

ב"כהנאשמים הדגיש כי המדובר באירוע שהתרחש בחודש דצמבר 2011, לפני כשלוש שנים וכי מדובר באירוע שהתפתח באופן ספונטני ובלתי מתוכנן. מדובר באירוע נקודתי שלא קדם לו דבר ואף לאחריו לא ארע דבר.

באשר לנאשם 1 הדגיש ב"כ הנאשמים כי הוא נכנס לתמונה במהלך האירוע רק בשלב מאוחר יותר, כעולה מן העובדות לעיל ולא היה מעורב כלל ועיקר במעשים שהביאו לגרימת החבלות למתלונן. על כן, כל שמדובר הוא בניסיון תקיפה, שלא הביא לתוצאה כלשהי ובנאשם שנכנס לאירוע בשלב מאוחר בו. עוד הדגיש כי הנאשם 1 נטל אחריות על מעשיו וכי בזמן ביצוע העבירות היה כבן 20.

ב"כ הנאשם ער להרשעותיו הקודמות של הנאשם אך הדגיש כי הוא לא ריצה מעולם עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. ועוד ציין כי עבור אינו מכביד כלל ועיקר ואינו כולל עבירות אלימות.

לפיכך ובהתחשב בכלל נסיבות אלה, סבור ב"כ הנאשם כי יש להטיל על הנאשם שהוא צעיר בגילו ועתידו לפניו עונש הצופה פני עתיד.

לגבי הנאשם 2 הדגיש ב"כ הנאשם כי מדובר בבחור צעיר, נעדר עבר פלילי כלשהו שזוהי הסתבכותו הראשונה. כל התסקירים שהוגשו בעניינו חיוביים ביותר ומהם עולה כי הוא אינו בעל דפוסי התנהגות אלימים וכי הוא משתף פעולה עם ההליך הטיפולי.

ב"כ הנאשם הדגיש את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם וכן את העובדה כי בשל הטראומות שעבר הוא מטופל נפשית.

מידת הסיכון הצפויה מנאשם זה היא קטנה מאוד, אם בכלל ועל כן, במכלול השיקולים, סבור ב"כ הנאשם כי יש מקום לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהטיל עליו עונש מותנה בצד צו מבחן.

בדברו האחרון הביע הנאשם 1 חרטה על המעשים וציין כי הם ארעו ברגע של כעס רגעי ולא יחזרו על עצמם ויתר על כן מדובר היה במעשה של הגנה עצמית ולא במעשה מכוון.

הנאשם 2 ביקש סליחה בדברו האחרון וציין כי האירוע לא היה צריך להתרחש ומבחינתו לא יישנה.

הוגש גיליון המרשם הפלילי בעניינו של נאשם 1 ממנו עולה כי הוא יליד שנת 1991 וצבר לחובתו שלוש הרשעות קודמות וגמר דין אחד בעבירות שונות, מרביתן עבירות נגד הרכוש, אם כי בשנת 2008 הורשע בגין

עבירות של ניסיון לתקיפה סתם ואיומים שבוצעו בשנת 2006. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא מיום 24/6/13, בגין עבירות שבוצעו באוגוסט 2012, דהיינו לאחר המעשים נשוא כתב אישום זה. ועוד יצויין כי בשתי הזדמנויות בהן הורשע הנאשם בשנת 2010 הוא נדון לשישה חודשי מאסר בפועל שרוצו בדרך של עבודות שירות.

מתסקיר שירות המבחן של הנאשם 1 עולה כי הוא רווק בן 22 ועובד בעבודת מזדמנות. בהתייחסו למעשים המיוחסים לו הודה בהם וציין כי נחלץ לעזרתו של נאשם 2 בעימות בינו לבין המתלונן. הוא צמצם חומרת מעשיו וגילה חוסר אמפתיה לנזקים שנגרמו למתלונן. הוא אינו רואה צורך כלשהו לנקוט פעולה לשינוי התנהגותו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לבחון חלופות במצבי קונפליקט, אימפולסיבי ופועל באופן אלים. גם כיום אין בידיו כלים לעשות כן, אך הוא אינו רואה בעייתיות בכך.

שירות המבחן סבור כי קיימת מידת סיכון בינונית למעורבות בהתנהלות אלימה בעתיד וכי מידת חומרתה הצפויה היא נמוכה.

מחד התרשם שירות המבחן כי מדובר בבחור צעיר כי משפחתו משמשת עבורו גורם מכוון ומאידך גיסא, הוא בעל חוסר יציבות תעסוקתית, שולל בעיתיות ונזקקות טיפולית, מקל ראש בהתנהגותו, מתקשה לגלות אמפתיה ואף סנקציות עונשיות קודמות שננקטו נגדו לא היוו גורם מרתיע עבורו.

בשקלול כל הגורמים לא ניתן לשלול מעורבות חוזרת.

שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית והמליץ על ענישה הרתעתית אשר תחבר את הנאשם לחומרת העבירה, התנהלותו ומצבו.

בעניינו של הנאשם 2 ניתנו שלושה תסקירי שירות מבחן.

מן התסקיר הראשון עולה כי מדובר ברווק בן 22 העובד במשק הוריו במושב וכן בעבודות גינון.

שירות המבחן התרשם כי התנהגותו האלימה של הנאשם במהלך האירוע נבעה על רקע קשייו הרגשיים הבאים לידי ביטוי ברגשי נחיתות ודימוי עצמי נמוך, קושי בהתמודדות בסיטואציות המעוררות אצלו מתח ולחץ ותחושת איום סובייקטיבית על רקע חוויתו את המתלונן כתוקפני כלפיו. עוד העריך שירות המבחן כי הדינמיקה שנוצרה במקום הסלימה את התנהגותו.

התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם מודע במידה מסוימת לבעייתיות שבהתנהגותו מול המתלונן ויחד עם זאת מתקשה להעמיק במשמעות התנהגותו והשלכותיה ולבחון דרכי התמודדות חלופיות.

לטעמו של שירות המבחן הנאשם אינו מאובחן בדפוסי חשיבה והתנהגות אלימים מושרשים ונטייתו האימפולסיבית נובעת ממצוקות רגשיות, כפי שתוארו על ידי השירות בתסקיר.

העבירה בוצעה ללא תכנון מוקדם והוא מאופיין בערכים חיוביים ומגלה כוחות לשיתוף עפולה ומכיר בצורך בטיפול.

שירות המבחן סבור היה כי יש צורך להפנותו אל המרפאה לבריאות הנפש על מנת להעמיק את אבחונו ובדיקתו וכן לשלבו בטיפול מטעם שירות המבחן.

בתסקיר השני של שירות המבחן נסקרת פגישה עם אמו של הנאשם, ממנה נלמד כי הנאשם פנה למרפאה לבריאות הנפש והחל בטיפול במסגרת זו.

דווח כי הוא שולב בטיפול פרטני במרפאה. הנאשם הביע שביעות רצון מהשתלבותו זו והבהיר כי נהיר לו שתהליך השינוי ושיפור מצבו הנפשי הירוד צפוי להיות איטי והדרגתי.

שירות המבחן חזר על קביעותיו והמלצותיו שבתסקיר הראשון.

התסקיר השלישי מסתמך בין היתר על מידע שהתקבל מהמרפאה לבריאות הנפש. נמסר כי הנאשם השתלב בטיפול וניכרת אצלו מוטיבציה לקחת אחריות על חייו, לטפל במצבו הנפשי ולייצב את תפקודו. העו"ס המטפלת בו התרשמה כי הנאשם אינו מאופיין בדפוסי התנהגות אלימים קבועים.

הנאשם הביע שביעות רצון מהשתלבות בטיפול וכן רצון להעמיק בו.

שירות המבחן סבור כי התוכנית הטיפולית מתאימה להפחתת רמת הסיכון ולהרחבת רפרטואר התגובות הנורמטיביות של הנאשם במצבי לחץ ועל כן חזר על המלצתו לצו מבחן ולמאסר על תנאי.

פגיעתם של הנאשמים בערכים המוגנים בענייננו ניכרת לעין כל, מדובר בפגיעה בשלומם, כבודם וגופם של המתלוננים.

בשל סכסוך של מה בכך ובענייננו, בשל הערה שהעיר המתלונן לנאשם 2 בשל אופן נהיגתו וביצוע עבירת תעבורה על ידיו, מצא הנאשם 2 להשיב תחילה למתלונן בביטוי מגדף ובוטה שאינו ראוי ולאחר מכן פנה מן המקום. ניתן היה לסיים את האירוע בכך, אלא שהנאשם 2 חזר למקום ועימו הנאשם 1 וקטין נוסף וכעולה מעובדות כתב האישום, מסתבר כי במקום נכחו אחרים נוספים שזהותם אינה ידועה למאשימה ובשל אותה הערה, התפתח אותו דין ודברים, שהינו ויכוח על מה בכך, שבשלו מצא הנאשם 2 יחד עם אחרים להפליא מכותיהם במתלונן.

מדובר באלימות קשה, בוטה ובבריונות של ממש. התוקפים בעטו במתלונן וכן היכו אותו במכות אגרופי בראשו, בפניו ובגופו.

אין תימה, איפוא, כי המתלונן סבל מחבלות של ממש בחלקים רבים מגופו.

אמנם, אין המדובר במעשה מתוכנן, שכן הנאשם והמתלונן לא הכירו קודם לכן ונפגשו רק עקב הערתו של המתלונן לנאשם, אך יש לזכור כי הנאשם 2 עזב את המקום ושב אליו לאחר זמן קצר כשהוא מלווה באחרים

ובכך יש לראות אלמנט של תכנון. מעבר לכך, מדובר במעשה אשר בוצע על ידי מספר תוקפים ובכך יש משנה חומרא.

באשר לנאשם 2, גם לא יכולתי לקבל את הערכת שירות המבחן בתסקירו כי במקום נוצרה דינמיקה אשר הסלימה את האירוע.

אין לו לנאשם אלא להלין על עצמו באשר להסלמת האירוע, שכן כפי שכבר צוין והודגש לעיל, לולא חזר הוא למקום בלווית אנשים נוספים ותקף את המתלונן, היה מסתיים האירוע בהערתו של המתלונן ובתגובתו הבלתי ראויה של הנאשם 2. הנאשם 2 הוא שיצר את אותה דינמיקה, אשר הסלימה את האירוע ולא ברורה הקביעה בתסקיר, המקלה עימו בענין זה.

הנאשם 1, אמנם לא היה מעורב בחלקו הראשון של האירוע, אך עולה תמיהה באשר להסבר שמסר בפני שירות המבחן באשר לחלקו באירוע זה, כאילו נחלץ לסייע לנאשם 2. לא ברור במה היה עליו לסייע לו כאשר הנאשם 2 יחד עם אחרים תקף מתלונן בודד, אשר לא החזיר לתוקפיו ולא היה צורך בכל סיוע.

כך גם לא ברורה אמירתו בדברו האחרון כי למעשה מדובר היה בהגנה עצמית?

הנאשם 1 נטל לידי נשק קר, מקל שבור, ובאמצעותו ביקש להכות את אחיו של המתלונן, וזאת תוך שהוא מאיים עליו כי יהרוג אותו, ירצח אותו וישבור את עצמותיו. אך אביו של המתלונן ושכן שהיו במקום מנעו זאת ממנו וכך נמנע ממנו לסיים את מזימתו.

אין צורך להכביר מילים על חומרתה של הפגיעה שיש במעשים אלה באותם ערכים מוגנים שנסקרו לעיל, כאשר אדם נוטל לידי נשק קר ומבקש באמצעותו לתקוף אדם אחר, וזאת תוך איומים בוטים וקשים.

בית המשפט העליון אמר לא אחת את דבריו באשר לתופעה קשה ופסולה זו של אלימות אשר פשתה בחברה ובאשר לצורך למגרה ולעקרה משורש.

וכך נקבע:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלה. "חברתנו הפכה להיות חברה אלימה ותרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים"... שישקפו ערכים של גמול והרתעה".

ראה ע"פ 7878/09 מ"י נ. פלוני.

ועוד נאמר:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג וברית. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."

רע"פ 9/08 חוסרי נ. מ"י.

מתחם הענישה הראוי למעשיו של הנאשם 2 נע בין 8-20 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

לנאשם 1 מיוחסת גם עבירה של איומים ועבירת האלימות מייחסת לו נטילת נשק קר ובכך יש להחמיר את עניינו על פני עניינו של נאשם 2 ואולם סוף דבר בעניינו לא יצאה התקיפה מן הכח אל הפועל והוא הורשע בעבירה של ניסיון ועל כן, משעומדות עבירותיו אלה אל מול העבירה בה הורשע הנאשם 2, על נסיבותיה ותוצאותיה, מצאתי כי מתחם הענישה לגבי נאשם 2 נע בין 7-17 חודשי מאסר בפועל.

לנאשם 1 עבר פלילי מכובד למדי בהתחשב בגילו הצעיר ואולם מרבית הרשעותיו הקודמות עוסקות בעבירות נגד הרכוש.

ענישה קודמת שהוטלה על הנאשם 1 לא הרתיעה אותו מלשוב לסורו.

אף נטילת האחריות של נאשם זה היא חלקית ומצומצמת, כעולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו.

נאשם 2 נעדר עבר פלילי וסובל ממצוקות נפשיות. בשלהן הוא הופנה לאחר הגשת כתב האישום למרפאה לבריאות הנפש ועבר טיפול במסגרתה. כמו כן השתלב הנאשם בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן ואף הליך זה נשא פירות.

הגם ששירות המבחן המליץ בשל הליכים אלה שעבר הנאשם 2 ובשל מכלול נסיבותיו להטיל עליו עונש צופה פני עתיד בצד צו מבחן, לא אוכל לקבל המלצות אלה.

כידוע, שירות המבחן שוקל את שיקוליו של הנאשם ואת אלה בלבד. בית המשפט הוא שאמון על מכלול השיקולים ועל האיזון הראוי ביניהם ובכלל זה על האינטרסים הציבוריים.

הליך השיקום אינו תחליף לשיקולים אחרים שעל בית המשפט לשקול ואינו יכול לאיין שיקולים ענייניים אחרים. כך נקבע לא אחת בבתי המשפט על ערכאותיהם השונות וראה למשל:

ע"פ 7530/12 מ"י נ. ג'אבר; ע"פ 7459/12 שיבר נ. מ"י; עפ"ג (חי) 59808/06/13 מ"י נ. אלפאר.

גם התביעה ערה היתה להלכות אלה ואף הסתמכה עליהן בטיעוניה ואולם סברה כי בכל זאת לאור הנסיבות הכוללות יש ליתן משקל מסויים, אם כי לא משקל בכורה והחלטי כפי שביקש שירות המבחן לעשות, לשיקולי השיקום ועתרה, איפוא, לחרוג במידת מה ממתחם הענישה שהציגה, תוך שציינה כי החרגה לטעמה מתייחסת לתקופת המאסר בפועל ולא לעצם סוג העונש ואופן ריצויו.

לפיכך, עתרה התביעה להטיל על הנאשם, הגם שסברה כי מתחם הענישה הראוי למעשיו נע בין 10-20 חודשי מאסר בפועל, עונש של שישה חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה.

לכשעצמי, ראיתי את מעשיו של הנאשם 2 בחומרה רבה. בנסיבות בהם בוצעו לעיל ומתוך התחשבות בכך שהנאשם 2 הוא שיזם את האירוע, והכל בשל הערה שהופנתה אליו בשל עבירת תעבורה שביצע. הוא זה שפנה מן המקום ובחר לחזור אליו יחד עם אחרים ואז החל להפליא מכותיו, יחד עם האחרים במתלונן. הגם איפוא, שנאשם 1 נטל לידיו לאחר מכן מקל ואף איים על אחיו של המתלונן, ראיתי את חלקו של נאשם 2 חמור יותר באירוע זה.

ועם זאת, ההלכה היא כי אין בית המשפט מחמיר עם נאשם מעבר לעתירתה של התביעה באשר לעונש שייגזר עליו.

על כן, אני גוזרת על הנאשם 2 -

שישה חודשי מאסר לריצויו בפועל.

תשעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

אני מחייבת את הנאשם 2 בתשלום פיצויו למתלונן, עד תביעה מס' 6 בכתב האישום, בסכום של 2,500 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט לטובתו של המתלונן בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/11/14 והבאים אחריו בכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

באשר לנאשם 1 סברה התביעה כי מתחם הענישה הראוי למעשים בהם הורשע נע בין 7-16 חודשים, דהיינו, מתחם נמוך מזה שנקבע בעניינו של הנאשם 2. הווה אומר, אף התביעה ראתה את מעשיו של הנאשם 2 כחמורים יותר מאלה בהם הורשע הנאשם 1.

ועם זאת, מאחר שנאשם זה לא עבר הליך שיקום, עתרה התביעה להטיל עליו עונש של 10 חודשי מאסר

בפועל.

אני ערה לכך שנטילת האחריות על ידי נאשם 1 היא חלקית ביותר וכי הוא סבור כי הוא אינו זקק לטיפול כלשהו וממילא לא עבר כל הליך שיקומי. ועם זאת, נשאלת השאלה, האם ראוי להטיל עליו עונש חמור מזה של הנאשם 2, ובהפרש כזה, הגם שגם על התביעה מוסכם כי חלקו באירוע קטן יותר.

אכן יטען הטוען כי בעניינו אין כל מקום לחריגה ממתחם הענישה כיוון ששיקולי שיקום אינם עומדים לו לנאשם זה, ואולם הדרא קושיא לדוכתיה, האם ראוי הפרש כזה בענישה רק בשל כך, לאור האבחנה בנסיבות האירוע שביניהם. ועוד יש להוסיף כי שומה על בית המשפט לשקול כשיקול נוסף במאזן שיקוליו אף את האינטרס של האחידות שבענישה כאשר מדובר בשני נאשמים באותה פרשה ובאותו כתב אישום.

אכן, ההשוואה היא בין שווים ולא בין שונים, ברם כאמור לעיל, אין הצדקה לאבחנה כזו ביניהם.

על כן ובהעדר שיקולי שיקום, לא אסטה ממתחם הענישה בעניינו של נאשם 1 ואולם עונשו יעמוד על הרף התחתון שבענישה, מן השיקולים שהועלו לעיל.

אני גוזרת על הנאשם 1 -

שבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

תשעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות או איומים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ה' תשרי תשע"ה, 29 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.